

Sygn. akt I CSK 2290/22

## POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie ze skargi M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością  
w W.

przeciwko zamawiającemu Skarbowi Państwa - Krajowe Biuro Wyborcze  
na postanowienie Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej  
z dnia 7 maja 2021 r., sygn. akt KIO 1141/21

na posiedzeniu niejawnym 13 stycznia 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,  
na skutek skargi kasacyjnej skarżącej  
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie  
z 31 sierpnia 2021 r., sygn. akt XXIII Zs 69/21,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od skarżącej na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 1.350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł.**

### UZASADNIENIE

Postanowieniem z 7 maja 2021 r. Prezes Krajowej Izby Odwoławczej zwrócił odwołanie wniesione przez wykonawcę M. sp. z o.o. z siedzibą w W. w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego na usługę badania rocznych informacji finansowych partii politycznych o subwencji oraz rocznych sprawozdań finansowych partii politycznych w zakresie wpływów na Fundusz Wyborczy przez zamawiającego Skarb Państwa – Krajowe Biuro Wyborcze.

Wyrokiem z 31 sierpnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił skargę wykonawcy na postanowienie Prezesa Izby. Wykonawca wniósł skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynach kasacyjnych objętych art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

W ocenie skarżącego, w sprawie powstała konieczność wykładni przepisów ustawy z 11 września 2019 r. - Prawo zamówień publicznych (tekst jedn.:Dz.U. z 2022 r.,poz.1710- dalej „p.z.p.”), dotyczących braku formalnego odwołania w postaci niedołączenia dowodu wniesienia wpisu od odwołania, które nie są jednoznaczne; wątpliwości budzi rozróżnienie braku uiszczenia wpisu i czynności przedstawienia dowodu na jego uiszczenie w kontekście zachowania terminu do uzupełnienia tego braku formalnego. Zwrot odwołania mimo uzupełnienia wpisu w terminie wskazanym na dołączenie dowodu jego uiszczenia w wezwaniu, sprawa, że, zdaniem skarżącego, że przepisy są stosowane niezgodnie z ich funkcją i celem.

W nawiązaniu do tak sformułowanych przyczyn kasacyjnych należy przypomnieć, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i orzecznictwa oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Skarżący powinien sformułować to zagadnienie w sposób przyjęty przy przedstawianiu Sądowi Najwyższemu przez sąd powszechny zagadnienia prawnego na podstawie art. 390 k.p.c., zawrzeć we wniosku pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone poważne wątpliwości, wykazać, że ich rozwianie jest niezbędne do rozpoznania skargi, a także uzasadnić proponowane przez siebie rozstrzygnięcie jako prawidłowe ze względu na wadliwe rozwiązanie przez Sąd drugiej instancji tej kwestii prawnej, rzutujące na wynik sprawy. Przytoczenie przyczyny kasacyjnej przewidzianej w art. 389<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. nakładało na skarżącego obowiązek wskazania przepisów prawa, których wykładnia budzi poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie, szczegółowego opisanie, na czym polegają powzięte przez skarżącego wątpliwości, wykazania, że mają one poważny charakter, przez co ich wykładnia przez Sąd Najwyższy jest niezbędna do rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej, a także przedstawienia orzeczeń sądów, w których dokonano różnej interpretacji przepisów, powodującej wydanie odmiennych rozstrzygnięć w zbliżonych lub tożsamyh stanach faktycznych (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 lipca 2008 r., I CSK 11/08 oraz z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08).

We wniosku skarżący nie przytoczył konkretnych prawa zamówień publicznych, których miałyby dotyczyć potrzeba wykładni. Skarżący nie sformułował także istotnego zagadnienia prawnego odpowiadającego przedstawionym wyżej wymaganiom, pomimo powołania się we wniosku na przyczynę kasacyjną z art. 389<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Tylko zatem ubocznie należy wskazać, że zgodnie z art. 517 ust. 1 p.z.p. odwołanie podlega rozpoznaniu, jeżeli nie zawiera braków formalnych i uiszczono wpis w wymaganej wysokości. Stosownie zaś do art. 517 ust. 2 p.z.p. wpis uiszcza się najpóźniej do dnia upływu terminu do wniesienia odwołania.

Zgodnie z art. 518 ust. 1 p.z.p., regulującym instytucję wezwania do poprawienia lub uzupełnienia odwołania, jeżeli odwołanie nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych, braku pełnomocnictwa lub braku dowodu uiszczenia wpisu w terminie, o którym mowa w art. 517 ust. 2, Prezes Izby wzywa odwołującego, pod rygorem zwrócenia odwołania, do poprawienia lub uzupełnienia odwołania lub złożenia dowodu uiszczenia wpisu lub dokumentu potwierdzającego umocowanie do reprezentowania odwołującego, w terminie 3 dni od dnia doręczenia wezwania. Art. 519 p.z.p. normuje instytucję zwrotu odwołania, którego przesłankami są nieuiszczenie wpisu w terminie, o którym mowa w art. 517 ust. 2 p.z.p. i bezskuteczny upływ terminu, o którym mowa w art. 518 ust. 1 p.z.p. na uzupełnienie braków formalnych odwołania. Z porównania treści tych przepisów wynika, że ustawa nie przewiduje możliwości uzupełnienia wpisu po upływie terminu do wniesienia odwołania, a usunięciu na podstawie art. 518 ust. 1 p.z.p. podlega brak polegający na zaniechaniu przedłożenia dowodu uprzedniego uiszczenia wpisu w terminie wskazanym przez ustawę, a nie brak w postaci nieuiszczenia wpisu w terminie. Prawidłowe jest zatem stanowisko Sądu oparte na wykładni językowej i systemowej omawianych przepisów, aprobowanych w nauce prawa. Skarżący nie powołuje się zresztą w tym zakresie na jakiekolwiek podnoszone w orzecznictwie czy doktrynie krytyczne poglądy, ograniczając się w zasadzie w uzasadnieniu wniosku do przedstawienia subiektywnych wątpliwości co do jednoznacznych wyników wykładni językowej i systemowej. Tymczasem zauważyć należy, że analogiczne rozwiązanie dotyczące bezwzględnego wymogu wniesienia wpisu od odwołania w terminie zawierała w przepisach art. 187 ust. 1-3 i 6 także poprzednia ustawa z 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1843 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym od 29 stycznia 2010 r. Rygorystyczne ujęcie w przepisach kwestii dotyczącej wpisu od odwołania znajduje zaś uzasadnienie w specyfice tego rodzaju postępowania, którego istotą jest sprawne rozpatrzenie podniesionych zarzutów. Ma ono także na celu zdyscyplinowanie podmiotu skarżącego i służy szybkiemu przebiegowi postępowania odwoławczego (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 8 czerwca 2005 r., III SA/Wa 524/05).

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (jedn. tekst: Dz. U. z 2021 r. poz. 2180).